

L'accessibilitat com a condició de la política cultural

Publicat per [Interacció](#) [1] el 03/10/2019 - 12:37 | Última modificació: 21/04/2026 - 11:52

Aquesta recerca situa l'accessibilitat cultural com una qüestió estructural de les polítiques públiques i no com un atribut complementari dels serveis culturals. El punt de partida és clar: la participació en la vida cultural és un dret, i aquest dret només es pot exercir de manera efectiva si existeixen condicions d'accessibilitat adequades. Això implica desplaçar la mirada des de l'oferta cultural cap a les condicions materials, jurídiques i institucionals que fan possible o impedeixen l'accés.

El treball adopta un enfocament crític que analitza la relació entre legislació, intervenció pública i accés a la cultura en el context català. La tesi defensa que l'accessibilitat no es produeix espontàniament, sinó que requereix una acció deliberada per part de les administracions. La Llei d'Accessibilitat de 2014 marca un punt d'inflexió en aquest sentit, ja que permet començar a parlar d'un nou camp d'intervenció cultural orientat específicament a garantir condicions d'accés.

Conceptualment, la recerca es fonamenta en el pas del model mèdic al model social de la discapacitat. Aquest desplaçament transforma la comprensió del problema: la discapacitat deixa de ser una característica individual per passar a ser una relació amb l'entorn. En conseqüència, l'accessibilitat es defineix com una qualitat del disseny dels entorns culturals i socials que ha de permetre la participació de tothom. Aquest marc s'articula amb una perspectiva basada en drets, que reforça la idea que les persones no són beneficiàries passives de serveis, sinó subjectes amb drets que han de ser garantits.

En aquest sentit, la tesi estableix una vinculació directa entre accessibilitat i drets culturals. El dret a participar en la vida cultural, reconegut en diversos instruments internacionals, esdevé el criteri des del qual avaluar les polítiques públiques. La manca d'accessibilitat no és només una limitació funcional, sinó una vulneració de drets. Això reconfigura el paper de les polítiques culturals, que passen a ser responsables de garantir condicions d'equitat en l'accés i la participació.

L'anàlisi del cas català permet observar els avenços i les limitacions d'aquest procés. D'una banda, la legislació i els plans específics com el Pla d'Accessibilitat dels Equipaments Escènics i Musicals han impulsat noves formes d'intervenció pública. De l'altra, la recerca assenyala mancances importants: regulacions poc concretes, desigualtat en la implementació i dificultats en els processos d'avaluació. Aquestes limitacions afecten directament la qualitat de les polítiques i la seva capacitat de generar canvis efectius.

El treball també posa èmfasi en la complexitat del camp de l'accessibilitat cultural, on intervenen múltiples agents i nivells de decisió. Aquesta dimensió obliga a pensar les polítiques culturals no només com a programació, sinó com a arquitectura institucional que articula drets, recursos i responsabilitats.

En darrer terme, la tesi defensa que les polítiques d'accessibilitat cultural constitueixen una línia emergent però imprescindible dins les polítiques culturals contemporànies. No es tracta només de corregir desigualtats, sinó de redefinir el sentit mateix de la cultura com a espai compartit i accessible.

Joan Josep Bestard Bou | Tesi doctoral. Universitat Autònoma de Barcelona

[Polítiques d'accessibilitat cultural a Catalunya](#) [2]

—

—

— [2]

Categories: Publicacions acadèmiques

Categories: Recursos i publicacions

Etiquetes: accés a la cultura

Etiquetes: drets culturals

Etiquetes: equipaments culturals

Etiquetes: polítiques culturals

Etiquetes: inclusió cultural

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2019/accessibilitat>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://hdl.handle.net/10803/667972>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/7994>